

Karkó Ádám
S kong a harang...

S kong a harang,
amint kigyerekként
rohanunk a füvesre –
ritka alkalmak öröme.

S kong a harang,
amint a Vörösmartyn
cammogunk haza,
tág és szűk ér lüktet
fejemben, mindahányan
a patakot nézzük.

Olcsó cigirágó
lóg ki szánkból,
nyammogunk rajta.
S kong a harang
már három napja.
Feltámad bennünk
az emlékezet,
hová szültek,
hová szülünk,
hogy lett nekünk
Táthoz közünk.

Öreg mozdony
pöfög lassan,
húzza magát
kortalanul.
S kong a harang,
amint éppen
fel-leszállunk
az agg vonatra.

S hol van mára
időnek minden áradása?
S hol van mára

gyerekkorunk lázadása...
Görbe főút görbe
szája, hol szomorkás,
hol hangos kacagásba
feledkezik, amint
kong a harang.

Gyorsforgalom
elől menekülő
régi úton találkozunk,
ott vagyok és ott vagy te,
gyöngé karral
imádkozunk,
zöld erdőkért,
zöld szigetért,
újra tiszta
Duna-partért.

S jövőnk tovább,
de kong a harang,
a hídon át, az úton át,
hol zebra épp csak kitalált
utakat látott felénk,
az Ifjúságon végig-végig,
aztán Jókai, aztán Gárdonyi,
ha alszol öregapám,
tudsz te még álmodni?

S kong a harang,
ha el kell mennünk.
Fővárosba, külvárosba,
külhonba a boldogságért.

S kong a harang
miértünk.